

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 2 december 2019
Rolnummer 2018/AA/423

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Antwerpen

Kamer 2

Arrest

G, aanwezig ter zitting
vertegenwoordigd door haar echtgenoot, de heer J als gevolmachtigde,

tegen:

DVG,

met als raadsman mr. B

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 4 september 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

Substituut-generaal V gaf namens het openbaar ministerie mondeling advies op de openbare terechtzitting van 4 november 2019.

De heer J heeft namens mevrouw G mondeling gerepliceerd op dat advies.

I. PROCEDURE IN EERSTE AANLEG

Op 4 augustus 2017 dagvaardde mevrouw G, DVG, , hierna DVG genoemd en vorderde:

“De vordering van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De discriminatie van verzoekster, in haar hoedanigheid van tijdelijk personeelslid als kleuteronderwijzer in het basisonderwijs ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden, ten strengste te veroordelen;

In voorkomend geval hiervoor de nodige prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zelfs ambtshalve;

Gedaagde te veroordelen tot herstel van alle rechten van verzoekster inzake de discriminatie van verzoekster ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht;

Gedaagde te veroordelen tot elke tekortkoming in de betaling van het loon van verzoekster en dit met terugwerkende kracht, vermeerderd met de interesten;

Gedaagde te veroordelen, voor de tijdelijke aanstelling van verzoekster in haar hoedanigheid van kleuteronderwijzer in het basisonderwijs, tot de toekenning aan verzoekster van dezelfde pensioenrechten als deze die worden toegekend aan de vastbenoemde personeelsleden;

Gedaagde te veroordelen tot de betaling aan verzoekster van een schadevergoeding voor elk door haar geleden verlies tengevolge van de discriminatie van tijdelijke personeelsleden ten

aanzien van vastbenoemde personeelsleden, heden begroot op 1 EUR (één EURO en nul EUROCENT) provisioneel;

Het verzoek van gedaagde tot de terugbetaling door verzoekster aan gedaagde van een bedrag van 1297,17 EUR (duizend tweehonderd zevenennegentig EURO en zeventien EUROCENT) voor de periode van 1 november 2016 tot 31 december 2016, onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;

Gedaagde te veroordelen tot het (laten) aanbrengen van alle nodige correcties in de respectievelijke databanken, zodat hieruit de juiste periodes van tewerkstelling van verzoekster ondubbelzinnig blijken en verzoekster wettelijk haar rechten op welke vergoeding dan ook kan doen gelden en/of behouden;

Gedaagde te veroordelen tot de betaling aan verzoekster van een schadevergoeding van 1,00 EUR (één EURO en nul EUROCENT) provisioneel voor bedreiging van verzoekster, respectievelijk laster en eerroof ten aanzien van verzoekster, inzake het schrijven met e-mail van 9 juni 2017 vanwege de A aan verzoekster;

Gedaagde te horen veroordelen tot de kosten van het geding;

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement;

Te horen verklaren dat het te vellen vonnis in aanmerking komt om, conform art. 6.1 Verordening EG 805/2004 van 21/04/2004, als Europees executoriale titel gewaarmerkt te worden.”

Met conclusie van 2 maart 2018 vorderde mevrouw G:

“De vordering van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De discriminatie van verzoekster, in haar hoedanigheid van tijdelijk personeelslid als kleuteronderwijzer in het basisonderwijs ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden, ten strengste te veroordelen;

In voorkomend geval hiervoor de nodige prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zelfs ambtshalve;

Gedaagde te veroordelen tot herstel van alle rechten van verzoekster inzake de discriminatie van verzoekster ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht;

Gedaagde te veroordelen tot elke tekortkoming in de betaling van het loon van verzoekster en dit met terugwerkende kracht, vermeerderd met de interesten;

Gedaagde te veroordelen, voor de tijdelijke aanstelling van verzoekster in haar hoedanigheid van kleuteronderwijzer in het basisonderwijs, tot de toekenning aan verzoekster van dezelfde pensioenrechten als deze die worden toegekend aan de vastbenoemde personeelsleden;

Gedaagde te veroordelen tot de betaling aan verzoekster van een schadevergoeding voor elk door haar geleden verlies tengevolge van de discriminatie van tijdelijke personeelsleden ten aanzien van vastbenoemde personeelsleden, heden begroot op 1 EUR (één EURO en nul EUROCENT) provisioneel;

Het verzoek van gedaagde tot de terugbetaling door verzoekster aan gedaagde van een bedrag van 1297,17 EUR (duizend tweehonderd zevenennegentig EURO en zeventien

EUROCENT) voor de periode van 1 november 2016 tot 31 december 2016, onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;

Gedaagde te veroordelen tot het (laten) aanbrengen van alle nodige correcties in de respectievelijke databanken, zodat hieruit de juiste periodes van tewerkstelling van verzoekster ondubbelzinnig blijken en verzoekster wettelijk haar rechten op welke vergoeding dan ook kan doen gelden en/of behouden;

Gedaagde te veroordelen tot de betaling aan verzoekster van een schadevergoeding van 1,00 EUR (één EURO en nul EUROCENT) provisioneel voor bedreiging van verzoekster, respectievelijk laster en eerroof ten aanzien van verzoekster, inzake het schrijven met e-mail van 9 juni 2017 vanwege A aan verzoekster;

Gedaagde te horen veroordelen tot de kosten van het geding;

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement;

Te horen verklaren dat het te vellen vonnis in aanmerking komt om, conform art. 6.1 Verordening EG 805/2004 van 21/04/2004, als Europees executoriale titel gewaarmerkt te worden.”

Met conclusie van 2 november 2017 stelde DVG een tegenvordering in.

Met conclusie in antwoord op het mondeling advies van het openbaar ministerie van 25 juni 2018 vorderde mevrouw G:

“De discriminatie van eiseres, in haar hoedanigheid van tijdelijk personeelslid als kleuteronderwijzer in het basisonderwijs ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden, ten strengste te veroordelen;

Verweerster te veroordelen tot herstel van alle rechten van eiseres inzake de discriminatie van eiseres ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht;

Verweerster te veroordelen voor elke tekortkoming in de betaling van het loon van eiseres als gevolg van voornoemde discriminatie en dit met terugwerkende kracht, vermeerderd met de interesten;

Verweerster te veroordelen, voor de tijdelijke aanstelling van eiseres in haar hoedanigheid van kleuteronderwijzer in het basisonderwijs, tot de toekenning aan eiseres van dezelfde pensioenrechten als deze die worden toegekend aan de vastbenoemde personeelsleden;

Verweerster te veroordelen naar billijkheid tot de betaling aan eiseres van een schadevergoeding ex aequo et bono voor elk door haar geleden verlies tengevolge van de discriminatie van tijdelijke personeelsleden ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden;

Het verzoek van verweerster tot terugbetaling door eiseres aan verweerster van een bedrag van 1297,17 EUR (duizend tweehonderd zevenennegentig EURO en zeventien EUROCENT) voor de periode van 1 november 2016 tot 31 december 2016, onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;

Verweerster te veroordelen tot het (laten) aanbrengen van alle nodige correcties in de respectievelijke databanken met betrekking tot de sociale zekerheid, zodat hieruit de juiste

periodes van tewerkstelling van eiseres ondubbelzinnig blijken en eiseres wettelijk haar rechten op welke vergoeding ook kan doen gelden en/of behouden;

Verweerster te veroordelen naar billijkheid tot de betaling aan eiseres van een schadevergoeding ex aequo et bono voor bedreiging van eiseres, respectievelijk laster en eerroof ten aanzien van eiseres, inzake het schrijven met e-mail van 9 juni 2017 vanwege A aan eiseres;

De tegenvordering van verweerster tot betaling door eiseres aan verweerster van een bedrag van 1.297,17 EUR aan onverschuldigd betaalde wedde, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

De tegenvordering van verweerster tot betaling van de moratoire interesten op het bedrag van 1.297,17 EUR aan de wettelijke interestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke interesten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

Verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de gebeurlijk van toepassing zijnde rechtsplegingvergoeding;

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting tot kantonnement;

Te horen verklaren dat het te vellen vonnis in aanmerking komt om, conform art. 6.1 Verordening EG 805/2004 van 21/04/2004, als Europees executoriale titel gewaarmerkt te worden.

Eis gesteund op de gegrondheid der vordering, de wetten en besluiten terzake; zonder enige nadelige erkenning hoe ook, en onder voorbehoud van alle hoegenaamde rechten.”

Met conclusie van 5 april 2018 vorderde DVG:

“In hoofdorde :

- de vordering van eiseres op hoofdvordering onontvankelijk te verklaren*
- de tegenvordering van conluante ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens te zeggen voor recht dat conluante de betaling van een bedrag van 1.297,17 EUR aan onverschuldigd uitbetaalde wedde rechtmatig heeft ontvangen van eiseres op hoofdvordering*
- en tevens recht heeft op betaling van de moratoire intresten op voormeld bedrag aan de wettelijke intrestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling*
- eiseres op hoofdvordering te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.*

In ondergeschikte orde:

- de vordering van eiseres op hoofdvordering indien ontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren*
- de tegenvordering van conluante ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens te zeggen voor recht dat conluante de betaling van een bedrag van 1.297,17 EUR aan onverschuldigd uitbetaalde wedde rechtmatig heeft ontvangen van eiseres op hoofdvordering*

- en tevens recht heeft op betaling van de moratoire intresten op voormeld bedrag aan de wettelijke intrestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling - eiseres op hoofdvordering te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.”

Met vonnis van 4 september 2018 beslisten de eerste rechters als volgt:

“De rechtbank beslist op tegenspraak als volgt:

1. Het onderdeel van de hoofdvordering dat er toe strekt DVG naar billijkheid te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding ex aequo et bono voor bedreiging van mevrouw G, respectievelijk laster en eerroof ten aanzien van mevrouw G, inzake het schrijven met e-mail van 9 juni 2017 vanwege A wordt naar de arrondissementsrechtbank te Antwerpen verzonden om uitspraak te doen over het ambtshalve opgeworpen middel van materiële onbevoegdheid.

2. De hoofdvordering wordt wat de overige onderdelen betreft ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

3. De tegenvordering wordt ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond verklaard:

- voor recht wordt gezegd dat DVG de betaling van een bedrag van € 1.297,17 aan onverschuldigd uitbetaalde wedde rechtmatig heeft ontvangen van mevrouw G;

- mevrouw G wordt veroordeeld tot betaling van de moratoire intresten op voormeld bedrag aan de wettelijke intrestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling.

4. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.”

Tegen dit vonnis tekende mevrouw G op 12 november 2018 hoger beroep aan.

II. EISEN IN HOGER BEROEP

Met conclusie van 2 augustus 2019 vordert mevrouw G:

“De discriminatie van appellante, in haar hoedanigheid van tijdelijk personeelslid als kleuteronderwijzer in het basisonderwijs ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden, ten strengste te veroordelen;

Geïntimeerde te veroordelen tot herstel van alle rechten van appellante inzake de discriminatie van appellante ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht;

Geïntimeerde te veroordelen voor elke tekortkoming in de betaling van het loon van appellante als gevolg van voornoemde discriminatie en dit met terugwerkende kracht, vermeerderd met de interesten;

Geïntimeerde te veroordelen, voor de tijdelijke aanstelling van appellante in haar hoedanigheid van kleuteronderwijzer in het basisonderwijs, tot de toekenning aan appellante van dezelfde pensioenrechten als deze die worden toegekend aan de vastbenoemde personeelsleden;

Geïntimeerde te veroordelen naar billijkheid tot de betaling aan appellante van een schadevergoeding ex aequo et bono, forfaitair bepaald op één maand loon per jaar dienstanciënniteit, zijnde zeven maanden loon, voor elk door haar geleden verlies tengevolge van de discriminatie van tijdelijke personeelsleden ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden;

Het verzoek van geïntimeerde tot terugbetaling door appellante aan geïntimeerde van een bedrag van 1297,17 EUR (duizend tweehonderd zevenennegentig EURO en zeventien EUROCENT) voor de periode van 1 november 2016 tot 31 december 2016, onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;

Geïntimeerde te veroordelen tot het (laten) aanbrengen van alle nodige correcties in de respectievelijke databanken met betrekking tot de sociale zekerheid, zodat hieruit de juiste periodes van tewerkstelling van appellante ondubbelzinnig blijken en appellante wettelijk haar rechten op welke vergoeding ook kan doen gelden en/of behouden;

De tegenvordering van geïntimeerde tot betaling door appellante aan geïntimeerde van een bedrag van 1.297,17 EUR aan onverschuldigd betaalde wedde, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

De tegenvordering van geïntimeerde tot betaling van de moratoire interesten op het bedrag van 1.297,17 EUR aan de wettelijke interestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke interesten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de gebeurlijk van toepassing zijnde rechtsplegingvergoeding;

Het te vellen arrest uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement;

Te horen verklaren dat het te vellen arrest in aanmerking komt om, conform art. 6.1 Verordening EG 805/2004 van 21/04/2004, als Europees executoriale titel gewaarmerkt te worden;

Eis gesteund op de gegrondheid der vordering, de wetten en besluiten terzake, zonder enige nadelige erkenning hoe ook, en onder voorbehoud van alle hoegenaamde rechten.”

Met conclusie van 2 oktober 2019 vordert DVG:

- “- Het hoger beroep van appellante, indien ontvankelijk, ongegrond te verklaren,*
- Het bestreden vonnis van 4 september 2018 gekend onder rolnummer 17/2796/A van Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen te bevestigen in al zijn onderdelen en dienvolgens de vordering van appellante af te wijzen,*
- Appellante te veroordelen tot de kosten van de beide aanleggen met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.*
- Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg 131,18 EUR*

- Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep 174,94 EUR.”

III. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. TEN GRONDE

1. De feiten

De ter zake relevante feiten werden door de eerste rechters correct weergegeven. Het arbeidshof verwijst naar die uiteenzetting en aanziet deze hierbij als herhaald.

2. De beoordeling

2.1. Niet ondertekening van het vonnis door alle rechters die het hebben gewezen – gevolg

Mevrouw G voert aan dat het bestreden vonnis nietig is, nu het niet ondertekend is door alle rechters die het hebben gewezen.

Meer bepaald vermeldt het vonnis dat het werd gewezen door H, voorzitter van de kamer M, rechter in sociale zaken werkgever en G, rechter in sociale zaken werknemer, terwijl het enkel werd ondertekend door de voorzitter, voornoemd en de griffier B, en nogmaals ondertekend bij de uitspraak door de voorzitter en de griffier.

Boven de namen van de rechters die het vonnis hebben gewezen maar niet hebben ondertekend wordt met een stempel vermeld: *“verkeert in de onmogelijkheid het vonnis te ondertekenen (art. 785 Ger.W.)”*.

Het arbeidshof oordeelt hierover als volgt.

Krachtens artikel 782, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek zoals gewijzigd door artikel 23 van de wet van 26 april 2007 tot wijziging van dit wetboek met het oog op het bestrijden van de

gerechtelijke achterstand, wordt het vonnis, vóór de uitspraak ervan, ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

Krachtens artikel 782 bis, eerste lid, van datzelfde wetboek zoals ingevoegd bij artikel 24 van voormelde wet, wordt het vonnis uitgesproken door de voorzitter van de kamer die het heeft gewezen, zelfs in afwezigheid van de andere rechters en, behalve voor straf- en in voorkomend geval voor tuchtzaken, van het openbaar ministerie.

Artikel 785, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek, bepaalt dat, indien de voorzitter of een van de rechters in de onmogelijkheid verkeert om het vonnis te ondertekenen, de griffier daarvan melding maakt onderaan op de akte, en dat de beslissing geldig is met de handtekening van de overige rechters die ze hebben uitgesproken.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 april 2007 blijkt dat de wetgever de bij artikel 782bis aan de uitspraak van het vonnis aangebrachte versoepeling gekoppeld heeft aan de voorwaarde dat het vonnis in de regel voorafgaandelijk moet worden ondertekend door alle rechters die het hebben gewezen, onverminderd de gevallen van onmogelijkheid zoals vervat in artikel 785 Gerechtelijk Wetboek.

Hieruit volgt dat een vonnis gewezen door een meervoudige kamer moet worden ondertekend door de leden van de kamer na de beëindiging van het beraad en uiterlijk op de dag van de uitspraak.

Uit de vermeldingen van het bestreden vonnis blijkt dat het op de datum van de uitspraak werd ondertekend door de voorzitter van de kamer alsmede door de griffier en dat wordt vastgesteld dat de tweede en derde rechter in sociale zaken (J en G) in de onmogelijkheid verkeren om dit vonnis te ondertekenen, zodat het vonnis voldoet aan het bepaalde in de artikelen 782, 782bis en 785 van het Gerechtelijk Wetboek. (Cass. 7 november 2014, C.13.0608.N en C.13.0624.N, www.juridat.be, op datum; Cass. 5 februari 2010, C.09.0377., www.juridat.be, op datum)

Het bestreden vonnis is bijgevolg niet nietig.

2.2.   exceptie van materiële onbevoegdheid – afstand van rechtsvordering

Mevrouw G bevestigt in haar laatste conclusie dat zij afstand doet van rechtsvordering tot het bekomen van een schadevergoeding wegens laster en eerroof ten laste van DVG op voorwaarde dat hier geen enkel nadeel voor haar aan verbonden is.

Op de openbare terechtzitting van 4 november 2019 aanvaardt de advocaat van DVG deze afstand, zodat het opgeworpen middel van onbevoegdheid dat, hangende het hoger beroep

door de Arrondissementsrechtbank naar de bijzondere rol werd verwezen, zonder verder belang is.

Het volstaat dat het arbeidshof akte neemt van de afstand van dit onderdeel van de vordering door mevrouw G en van de aanvaarding ervan door DVG.

2.3. De vorderingen gesteund op een beweerde discriminatie

Mevrouw G vordert in hoofdorde en vooraleer recht te spreken dat dit arbeidshof aan het Grondwettelijk Hof volgende prejudiciële vragen zou stellen:

“Eerste prejudiciële vraag: "Schenden de artikelen 21 en/of 23, 23 bis, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 35, 35bis van Hoofdstuk III van Titel II van het Decreet betreffende rechtspositie van sommige personeelsleden het gesubsidieerd onderwijs en gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding van 27 maart 1991 (B. S. 25/05/1991), de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, in die zin dat tijdelijke personeelsleden ernstig benadeeld worden doordat zij niet van bij de aanvang van hun tijdelijke aanstelling ofwel niet minstens binnen een redelijke termijn, welke kan bepaald worden op 1 jaar dienstanciënniteit, dit onafhankelijk van de scholengemeenschap waarin de prestaties werden geleverd, "dezelfde rechten" kunnen genieten als de vast benoemde personeelsleden, waarbij minstens dient verstaan te worden onder "dezelfde rechten": gelijk loon en gelijke berekening van het loon, garantie van betrekking en garantie van verloning, toegang tot een aantal verlofstelsels (zoals verlof tijdelijk andere opdracht), het recht op een overheidspensioen, de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking (inclusief het recht op reffectatie en wedertewerkstelling met behoud van het salaris) als er geen betrekking meer voor hen is."

Tweede prejudiciële vraag:

"Schenden de artikelen 19 en/of 21, 21bis, 23, 24, 25, 31, 34, 35, 36, 36bis, 37, 40ter van Hoofdstuk III van het Decreet betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs van 27 maart 1991 (B.S. 25/05/1991), de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, in die zin dat tijdelijke personeelsleden ernstig benadeeld worden doordat zij niet van bij de aanvang van hun tijdelijke aanstelling ofwel niet minstens binnen een redelijke termijn, welke kan bepaald worden op 1 jaar dienstanciënniteit, dit onafhankelijk van de scholengemeenschap waarin de prestaties werden geleverd; "dezelfde rechten" kunnen genieten als de vast benoemde personeelsleden, waarbij minstens dient verstaan te worden onder "dezelfde rechten": gelijk loon en gelijke berekening van het loon, garantie van betrekking en garantie van verloning, toegang tot een aantal verlofstelsels (zoals verlof tijdelijk andere opdracht), het recht op een overheidspensioen, de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking (inclusief het recht op reffectatie en wedertewerkstelling met behoud van het salaris) als er geen betrekking meer voor hen is."

Mevrouw G vordert ten gronde verder het volgende:

- “1. De discriminatie van appellante, in haar hoedanigheid van tijdelijk personeelslid als kleuteronderwijzer in het basisonderwijs ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden, ten strengste te veroordelen;*
- 2. Geïntimeerde te veroordelen tot herstel van alle rechten van appellante inzake de discriminatie van appellante ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht;*
- 3. Geïntimeerde te veroordelen voor elke tekortkoming in de betaling van het loon van appellante als gevolg van voornoemde discriminatie en dit met terugwerkende kracht, vermeerderd met de interesten;*
- 4. Geïntimeerde te veroordelen, voor de tijdelijke aanstelling van appellante in haar hoedanigheid van kleuteronderwijzer in het basisonderwijs, tot de toekenning aan appellante van dezelfde pensioenrechten als deze die worden toegekend aan de vastbenoemde personeelsleden;*
- 5. Geïntimeerde te veroordelen naar billijkheid tot de betaling aan appellante van een schadevergoeding ex aequo et bono, forfaitair bepaald op één maand loon per jaar dienstanciënniteit, zijnde zeven maanden loon, voor elk door haar geleden verlies tengevolge van de discriminatie van tijdelijke personeelsleden ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden;*
- 6. Het verzoek van geïntimeerde tot terugbetaling door appellante aan geïntimeerde van een bedrag van 1297,17 EUR (duizend tweehonderd zevenennegentig EURO en zeventien EUROCENT) voor de periode van 1 november 2016 tot 31 december 2016, onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;*
- 7. Geïntimeerde te veroordelen tot het (laten) aanbrengen van alle nodige correcties in de respectievelijke databanken met betrekking tot de sociale zekerheid, zodat hieruit de juiste periodes van tewerkstelling van appellante ondubbelzinnig blijken en appellante wettelijk haar rechten op welke vergoeding ook kan doen gelden en/of behouden;*
- 8. De tegenvordering van geïntimeerde tot betaling door appellante aan geïntimeerde van een bedrag van 1.297,17 EUR aan onverschuldigd betaalde wedde, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;*
- 9. De tegenvordering van geïntimeerde tot betaling van de moratoire interesten op het bedrag van 1.297,17 EUR aan de wettelijke interestvoet vanaf 19 april 2017 tot de datum van de dagvaarding en op betaling van de gerechtelijke interesten vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag der algehele betaling, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;*
- 10. Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de gebeurlijk van toepassing zijnde rechtsplegingvergoeding;”* (nummering aangebracht door het arbeidshof)

Het arbeidshof oordeelt hierover als volgt.

Art 26 §2 van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof bepaalt:

“§ 2 Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

*Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt **of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.** (eigen benadrukking)*

Het staat in beginsel aan de rechter die de prejudiciële vraag stelt, na te gaan of het antwoord op de vraag dienend is om het hem voorgelegde geschil te beslechten.

Het arbeidshof moet bijgevolg eerst nagaan of het antwoord van het Grondwettelijk Hof desgevallend dienend is ter beslechting van huidig geschil.

Hierbij stelt het arbeidshof vast dat het de sub 1 ten gronde omschreven vordering hoe dan ook niet kan inwilligen, nu de rechter niet in algemene bewoordingen en bij wege van algemene en als regel geldende beschikking de door mevrouw G aangevoerde maar niet nader toegelichte discriminatie, indien al voorhanden, kan veroordelen, zulks op straffe van schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het stellen van de prejudiciële vragen is hiervoor dus niet dienend.

Het onderwerp van de sub 2, 3, 4 en 5 gestelde vorderingen is bovendien niet kwantitatief omschreven.

Dit heeft tot gevolg dat het arbeidshof in de onmogelijkheid verkeert om, zelfs indien de aangevoerde discriminatie(s) zou(den) zijn aangetoond, daar enig nuttig gevolg aan te geven in het voordeel van mevrouw G.

Mevrouw G vordert immers noch de veroordeling tot betaling van een welbepaalde geldsom, zelfs niet provisioneel, en evenmin vordert zij een declaratief arrest, hetzij iets te doen of niet te doen waaraan enig nuttig gevolg kan gegeven worden.

Meer bepaald voor wat de vordering ten gronde sub 2 betreft, vordert mevrouw G DVG te veroordelen *“tot het herstel van alle rechten inzake de discriminatie van appellante ten aanzien van de vastbenoemde personeelsleden en dit met terugwerkende kracht”*.

Aldus omschreven is de vordering te vaag omschreven en kan deze, zoals gevorderd, hoe dan ook niet worden ingewilligd.

Hetzelfde kan gezegd worden van de vorderingen zoals sub 3 en 4 omschreven.

In de vordering omschreven sub 5 laat mevrouw G na te verduidelijken welk loon als basis moet dienen of kan dienen voor de berekening van de schadevergoeding die zij vordert (zeven maanden loon); ook hier vordert zij niet eens de betaling van een provisioneel bedrag.

De vordering zoals gesteld onder punt 7 is dermate vaag en onduidelijk (*“alle nodige correcties in de respectieve databanken met betrekking tot de sociale zekerheid”*) dat ook die onmogelijk kan worden ingewilligd.

Nergens wordt verduidelijkt welke gegevens precies in welke databanken zouden moeten worden gecorrigeerd, laat staan dat DVG daartoe de mogelijkheid zou hebben om dit te doen of te laten doen.

Het arbeidshof is dus van oordeel dat het niet verplicht is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag in te willigen, op grond van artikel 26 §2, laatste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof.

Hierbij stelt het arbeidshof verder vast dat het, zelfs indien de aangevoerde discriminatie(s) zou(den) zijn aangetoond de sub 1, 2, 3, 4, 5 en 7 ten gronde vermelde vorderingen van mevrouw G niet kan inwilligen bij gebreke van een afdoende omschrijving ervan, zoals hiervoor reeds aangehaald.

Het arbeidshof kan deze vorderingen evenmin wijzigen zonder schending van het beschikkingsbeginsel.

Krachtens het beschikkingsbeginsel en artikel 1138, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, kan de rechter immers het voorwerp van een vordering niet ambtshalve wijzigen, door het ofwel aan te vullen ofwel een vordering in de plaats te stellen die niet door de eiser is geformuleerd. De rechter heeft weliswaar het recht om de grondslag en het voorwerp van de vordering juridisch anders te kwalificeren, maar deze bevoegdheid staat hem evenwel niet toe het gevraagde voordeel of het door de eiser gewenste resultaat te wijzigen.

Voor wat betreft de vorderingen vermeld sub 6, 8, en 9 stelt het arbeidshof vast dat deze betrekking hebben op de tegenvordering van DVG, die hierna sub 2.4. afzonderlijk wordt besproken.

2.4. De tegenvordering

Op goede gronden naar welke het arbeidshof verwijst en die hierbij als herhaald worden beschouwd, hebben de eerste rechters terecht geoordeeld dat de tegenvordering van DVG ontvankelijk en gegrond is.

Vanaf de ingebrekestelling bij aangetekende brief van 17 april 2019 is mevrouw G vergoedende intresten verschuldigd aan het tarief van de wettelijke intrestvoet en vanaf de dagvaarding (4 augustus 2017) is zij gerechtelijke intresten verschuldigd tot 19 december 2017, zijnde de datum waarop mevrouw G het onverschuldigd betaald loon (onder voorbehoud) heeft terugbetaald.

De overige door partijen aangevoerde feiten en middelen doen aan voorgaande overwegingen en besluitvorming geen afbreuk.

2.5. Rechtsplegingsvergoeding

Nu mevrouw G de in het ongelijk gestelde partij is, moet zij verwezen worden in de kosten van het hoger beroep.

Mevrouw G vordert dat zij slechts gehouden zou zijn tot betaling van het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding omdat zij als gepensioneerde slechts een inkomen heeft van 1.128,19 euro. (stuk MG23 van mevrouw G)

In deze volstaat de bewering van mevrouw G dat zij slechts haar pensioen als inkomen zou hebben op zich niet om te kunnen gewagen van een beperkte financiële draagkracht die de veroordeling tot betaling van een lager tarief van de rechtsplegingsvergoeding dan het basisbedrag zou kunnen rechtvaardigen.

Het is immers in het geheel niet uitgesloten dat mevrouw G thans over inkomsten uit arbeid of andere inkomsten, zoals roerende of onroerende inkomsten beschikt.

Evenmin is het uitgesloten dat zij over andere middelen beschikt die haar financiële draagkracht in gunstige zin beïnvloeden, zoals bv. het inkomen van haar echtgenoot.

Zonder volledige transparantie en informatie over de inkomsten en de staat van het vermogen van een partij die zich beroept op haar beperkte financiële draagkracht kan -behalve wanneer daarover geen betwisting bestaat- niet afgeweken worden van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

In toepassing van artikel 1017, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek dient de in het ongelijk gestelde partij, in deze mevrouw G, te worden verwezen in de kosten van de rechtspleging in hoger beroep en bestaat er geen aanleiding om af te wijken van het door DVG gevorderde bedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Bevestigt het vonnis van 4 september 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, zij het op grond van deels gewijzigde gronden.

Verleent akte aan mevrouw G dat zij afstand van rechtsvordering doet voor wat betreft haar vordering strekkend tot betaling van een schadevergoeding wegens laster en eerroof en dat die afstand door DVG wordt aanvaard; verklaart deze vordering dan ook zonder voorwerp.

Veroordeelt mevrouw G tot de kosten van beide aanleggen en vereffent deze kosten

- aan de zijde van mevrouw G op:
niet begroot

- aan de zijde van DVG begroot op:
131,38 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank
174,94 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof

Aldus gewezen door:

J, kamervoorzitter,

R, raadsheer in sociale zaken, werkgever,

K, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,

